

Udvalg, saaledes som den Kommission, der i Henhold til Lov af 15. Maj 1903 blev nedsat for at fremkomme med Forslag til kirkelige Love, har foreslaaet. Nej, Udvalget her hviler ene og alene paa Ministerens Forholdsbefindende. Fremkommer der Spørgsmaal, hvorover den højtærede Minister ønsker at indhente Erklæring hos et saadant Udvalg, lader Ministeren Udvalget vælge og nedsætte, og efter afgiven Erklæring over det specielle Spørgsmaal gaa Udvalgets Medlemmer tilbage til deres private Forretning igen. Ønsker Ministeren derimod ikke at høre et saadant Udvalgs Erklæring over et specielt Spørgsmaal, bliver der intet Udvalg nedsat. Det hele lægges efter vort Forslag udelukkende i den til enhver Tid fungerende Ministers Haand. Derfor har Mindretallet meget vanskelig ved at forstaa den Aversion, der er imod, at man ved Lov fastslaar Ministerens Ret — læg vel Mærke til, at det er kun Ministerens Ret — til at nedsætte et saadant Udvalg.

Men denne Sag kan ogsaa ses fra en anden Side, som jeg ønsker at dvæle lidt ved. Dersom man nu faar Menighedsraad og ikke samtidig faar et kirkeligt Udvalg — man kan forøvrigt give det hvad Navn man vil, men Meningen med Udvalget er jo, at det skal være en Slags sammentrængt Repræsentation for Menighedsraadene — tror jeg, at der vil afstedkommes megen Forvirring ved Afgørelsen af de forskellige Sager indenfor Menighedsraadenes Virkeomraade. Det enkelte Menighedsraad staar jo meget isoleret og har ikke et eneste Sted at søge til om Raad eller Vejledning, men maa afgøre de forskellige Sager ud fra egen Erfaring og et Lægmandssyn. I de fleste Menighedsraad vil der kun blive Lægmand, naar man undtager Præsten, og selv om Sagen maaske kunde trænge til en mere alsidig Behandling, end selve Menighedsraadet er i Stand til at give den, er dette udelukket, netop fordi Menighedsraadet staar isoleret. Derfor vilde det efter mit Skøn have været meget mere naturligt, om man havde fulgt det Forslag, som Kommissionen af 15. Maj 1903 fremkom med. Men jeg har, grundet paa de foreliggende Omstændigheder, kunnet gaa med til at foreslaa Udvalget i den Skikkelse, som det er sket ved nærværende Forslag.

Hermed tror jeg at kunne slutte, idet jeg vil udtale Haabet om, at hvad man end her i Rigsdagen bestemmer, det kristne Liv her i Landet, som overalt i Verden, maa have en god Fremtid for sig; en

Fremtid med gode Betingelser for at vokse sig stort og stærkt. Med disse Ord vil jeg anbefale at stemme for Mindretallets Indstilling.

Borgbjerg: Tilslutningen til den her foreliggende Indstilling fra den Side, jeg tilhører, er given, efter at det Forslag om Statstilskud til Præstelønninger, hvorpaa Sagen strandede i Fjor, er bortfaldet, og efter at endvidere Flertallet og Ministeren ere gaaede med til at udelade de Afskedigelsesparagraffer, som vi fra vor Side i denne Rigsdagssamling have maattet bekæmpe. Efter at disse to Punkter ere komne ud af Verden, er der ganske vist Punkter tilbage, hvor vi kunde have ønsket en ændret Affattelse, men intet af disse Punkter er dog af en saadan Betydning, at vi af den Grund mene, det vilde være forsvarligt af os at stemme imod Lovforslaget. Jeg hører til dem, der beklage, at Ordet „evangelisk-luthersk“ er sat ind. Men som det er motiveret af den ærede Ordfører (Moltesen), er det jo kun noget rent formelt juridisk, en Henvisning til Grundlovens Paragraf 3. Jeg vil gøre opmærksom paa en lille Omstændighed, som har lettet os at gaa med til dette Ord, selv om vi kunde have ønsket det udeladt; det er, at der ikke som i de Ændringsforslag, der bleve stillede af Landstingets Venstre og tiltraadte af Ministeren, staar „vor evangelisk-lutherske Folkekirke“. Det lille Ord „vor“, der fandtes i Menighedsraadsloven af 1903, findes ikke. I Stedet derfor staar der „den danske evangelisk-lutherske Folkekirke“. Jeg lægger megen Vægt herpaa. Jeg ser, at et Blad, „Kristeligt Dagblad“, har lagt overmaade megen Vægt paa, at der kom til at staa „evangelisk-luthersk“. Men Bladet har rigtignok ikke kendt Sagen, idet det stadig gaar ud fra, at der kommer til at staa „vor evangelisk-lutherske Folkekirke“. Det gør der imidlertid ikke. Stod der „vor“, kunde der deri lægges lidt af en personlig Trosbekendelse. Naar der staar: „den danske evangelisk-lutherske Folkekirke“, er det kun en formel juridisk Bestemmelse.

Ser man paa den Lov om Menighedsraad, der nu jo sikkert vil udgaa af en Flertalsvedtagelse i begge Ting, altsaa Loven om Menighedsraad af 1912, og sammenligner den med Loven om Menighedsraad af 1903, betyder den en Række Fremskridt, som jeg glæder mig over. Jeg skal nævne de allervigtigste. Det skal blive ganske kort, men jeg tror, det har en vis